

Một ngày như mọi ngày... Khái niệm về ngày tháng trong nhịp sống mang ít nhiều tính cách máy móc như vậy dần dần lu mờ trong tâm trí. Điểm mốc của một tuần là “ngày thăm nuôi” mỗi sáng thứ tư. Sinh hoạt trong phòng có thay đổi chẳng nữa thì cũng là màn “con mới đến, con cũ đi” kéo theo sự “đùn lên chỗ nằm”.

Một tối nọ, công an đẩy vào phòng số 4 một chàng thanh niên trên dưới 20 tuổi thân hình tương đối mập mạp bánh trai, hay tay không, vồn vện trên mình áo Tshirt và quần short trắng bó sát người. Sau thủ tục ban sáng, nghĩa là đi cầu về, chàng thanh niên lăn quay ra nằm ngửa giữa phòng ngủ ngon lành. Vài người “phát hiện” nơi phần trên đáy quần của chàng vết ươn ướt từ từ lan rộng [vì quần short màu trắng nên thấy rất rõ]; lom khom cúi xuống nhìn kỹ thì ra vết loàn ướt sền sệt, vội kêu to: “anh trưởng phòng ơi! thằng này bị bệnh lậu! Mũ lậu chảy ra ghê quá!” Anh trưởng phòng xem xét lại, gật đầu nói: “Thằng ranh con này ăn chơi dữ a!” rồi đến cửa sổ réo to: “Báo cáo cán bộ, phòng số 4 có người bị bệnh truyền nhiễm...” Chàng thanh niên giật mình ngồi dậy, đỏ mặt tía tai ra điều mắc cỡ tột độ. Công an cai tù mở cửa phòng, kéo chàng ra khỏi, vừa đi tiếng văng tục còn ngân: “... [...] cho mày ăn chơi cho sướng!... [...] cho mày chết luôn...” Không còn thấy chàng thanh niên trở lại.

Ngoài những giờ đã được bản nội quy chỉ định - nghĩa là ban sáng đi cầu, ban chiều đi tắm, sau cơm tối học tập, các bạn tù ngồi tán gẫu, và màn sinh hoạt thông thường nhất là “bắt con ghẻ” cho nhau, hoặc xúc thuốc ghẻ cho nhau. [Ngay sau biến cố đổi đời, “bệnh” ghẻ lở lan tràn cùng khắp, ở thành thị cũng như thôn quê. Cũng phải một hai năm sau mới trừ được. Những tù nhân được gia đình thăm nuôi thường xin “thuốc ghẻ”, mỗi lần xoa thuốc ghẻ như vậy là một lần “bệnh nhân” hiiiiit... nóng quá, rát quá! Còn việc “bắt con ghẻ” thì người sáng mắt khơi khơi

nơi mỗi mụn ghẻ, lấy ra một ký sinh trùng trắng trắng, ép giữa hai móng tay nghe kêu “rộp!” tiếng nhỏ. Thật rợn người!] Ngoại trừ những “con mới”, hầu hết những con cũ đều có thân hình “cân xà cừ” từ cổ xuống lòng bàn chân. Có người hai mông đầy ghẻ lở, nhìn như hai miếng cơm cháy đen đập vào hai mông; anh ta chỉ có thể nắm sấp, rên rỉ đau đớn. Có điều tôi hơi lạ: không ai bị ghẻ lở trên khuôn mặt. Nhìn thân hình đầy ghẻ của các bạn cũng đủ làm tôi nổi da gà. Tôi tự hỏi “mình cầm cự được bao lâu đây?”

“Tôi nay Giao Thừa rồi bà con ơi!” Thì ra bữa cơm tối hôm nay mỗi tù nhân được “ăn Tết” với phần cơm hằng ngày, cộng thêm hơn nửa chén cơm trắng và một muống “nước thịt”. Chương trình tối nay thật đặc biệt: thay vì tất cả phải nằm sau khi điểm danh lúc 10 giờ tối, các tù nhân được “ngồi ngong ngóng giờ Giao Thừa”. Đâu đó vang vọng lời ca trầm buồn bài “Xuân Nay Con Không Về”. Mọi người ngồi im lặng, nhắm mắt như hợp thông tâm tình buồn buồn tủi tủi với... ca sĩ. Tiếng thút thít càng tăng thêm nỗi xót xa nuối tiếc Ngày Xuân của những năm nào. Anh trưởng phòng bỗng hỏi tôi: “Anh An có muốn giúp anh em mình đón Giao Thừa không?” Tiếng vỗ tay vang lên, kèm theo “xin mời! xin mời! Tối luôn bác tài!” Tôi nhìn anh em mỉm cười, giơ hai tay mang còng rồi nói: “Chúng mình cùng hát cho vui được không? Tuy hai tay mang còng nhưng tôi có thể ‘đánh trống’ giữ nhịp cho vui nhộn.” Anh em hưởng ứng vui vẻ; một người đem ra một thau nhựa nhỏ úp mặt xuống làm trống, một người khác đưa cho tôi đôi đũa tre làm dùi đánh trống.

“Rừng núi giang tay...” tôi bắt đầu bài hát của Trịnh Công Sơn, vì nghĩ rằng bài hát không... vàng mà cũng không... đỏ có thể làm vui lòng cả hai bên, tránh được những câu chửi rủa của “chủ nhân ông” và cũng khích lệ được những “tên bị làm nô lệ... thời cuộc”. Quả thật tiếng vỗ tay và giọng hát như điên lấp cả tiếng trống giữ nhịp của tôi.

Im lặng giây lát như để dò xem phản ứng của “phe người ta”; không thấy động tĩnh gì. Chắc có lẽ đang “mời anh, mời em... 1 trăm anh ơi... 1 trăm phần trăm!” Tốt! Vậy thì “phe ta” tới luôn. Bài này đến bài khác của Trịnh Công Sơn làm thành liên khúc, giống như râu ông này ghép cằm bà kia, nhớ câu nào là xướng lên câu đó, miễn là khoái khẩu và cho đã tức là được rồi.

Hứng đang lên bỗng nghe tiếng công an cai tù la lớn: “Phòng 4 tới số!” Mọi người im thin thít nhìn nhau, rồi nhìn tên công an đứng ngoài cửa sổ, mặt đỏ kè, nòng nặc

mùi rượu đế. Anh trưởng phòng bình tĩnh đến gần cất tiếng chào, mừng tuổi: “Báo cáo cán bộ! Anh Em phòng 4 xin chúc mừng Năm Mới cán bộ được dồi dào sức khoẻ.” Cả phòng lớn tiếng: “Chúc mừng Năm Mới!” 3, 4 tên công an khác tụ tập nhìn vào phòng. Tên nào tên nấy có vẻ dịu lại, tươi cười, gật gật đầu như thể đón nhận lời chúc mừng. Anh trưởng phòng thấy vậy, tới luôn: “Báo cáo cán bộ, xin phép cán bộ cho anh em phòng 4 được vui hát mừng Xuân!” Một tên công an có lẽ là trưởng nhóm, mặt cũng đỏ kè chỉ ngay vào tôi đang ngồi cầm hai dùi đánh trống: “Anh kia! Tội gì?” Tôi ngược mắt nhìn, không trả lời. Anh trưởng phòng năn nỉ: “Xin cán bộ tháo còng cho anh An được mừng Xuân...” Tên cán bộ không thèm nghe, chỉ trả lời: “Ừ, chúc anh em mừng Xuân vui vẻ, nhưng đừng... phản động đó nghe!” Rồi cả nhóm bỏ đi. Chắc là tiếp tục nhậu nhẹt mừng Xuân!

Phòng giam nhỏ bên cạnh vang lên tiếng: “Tới luôn An ơi!” Thì ra giọng của Huỳnh Hà. Tôi mừng quá lớn tiếng đáp: “Tới luôn bác tài... Hà nghe!” rồi bắt hát bài “Huế Saigon Hà Nội.” **Cả phòng vỗ tay hát tiếp. Đến đoạn : “Đường đi đến những nơi lao tù, ngày mai sẽ xây trường hay họp chợ, dân ta về cày bừa đủ áo cơm no” tôi ngưng lại, bảo anh em trong phòng HẾT thật lớn câu hát đó. Cả phòng HẾT lớn chẳng cần nhịp điệu hay đúng giọng; một số đứng dậy giơ tay lên trời nhảy múa quay cuồng.**

Đã thiệt! Những anh em được thăm nuôi tuần đó, đem hết ra bày biện, khao nhau một chầu Giao Thừa thật vui nhộn, thăm tình anh em... tù.

